

**ZRZESZENIE OSÓB OBJĘTYCH
DEKRETEM WARSZAWSKIM
„DEKRETOWIEC”
STOWARZYSZENIE ZWYKŁE –
„THE WARSAW PROPERTY RIGHTS ASSOCIATION”**

Warszawa, 18 luty 2013 r.

BIURO
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
00-090 WARSZAWA, Al. Solidarności 77
tel. 5517 700, fax: 827 64 53
-15-

*Potwierdzenie odbioru,
Abauk 18.02.13*

**PANI
PROF. DR. HAB. IRENA LIPOWICZ
RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH
W A R S Z A W A**

Zrzeszenie DEKRETOWIEC zgodnie z porozumieniem, składa w imieniu osób pokrzywdzonych dekretem Bieruta oraz dyskryminowanych w zakresie równego traktowania odnośnie zwrotu wywłaszczonych nieruchomości,

- wniosek o skierowanie przez Panią Profesor wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego dot. niekonstytucyjności art. 216 ust. o gospodarce nieruchomościami.

**W N I O S E K
o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją**

Na podstawie art. 80 w zw. z art. 188 Konstytucji RP, Zrzeszenie DEKRETOWIEC składa niniejszy wniosek o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 16 ust 2 pkt 2 ustawy z dn. 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich, w zakresie stwierdzenia niezgodności:

1. Art. 216 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. Ust. Nr 261 poz. 2603 z 2004 r. tekst jedn.) z art. 2, art. 32 i art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Art. 216 ustawy j.w. w zakresie jakim wyklucza stosowanie przepisów rozdziału 6 działu III tj. **art. 136 i art. 137** wskazanej ustawy dot. kwestii zwrotu wywłaszczonych nieruchomości na podstawie art. 1 dekretu z dn. 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st.

*adres do korespondencji: 03-932 Warszawa, ul. Dąbrowiecka 19;
tel. 606 599 262, t/fax: 22 6170213; www.dekretowiec.pl ; grabinski@o2.pl*
**APARTYJNA INICJATYWA MIESZKAŃCÓW NA RZECZ ROZWIĄZANIA PROBLEMU GRUNTÓW WARSZAWSKICH
WYRAŻAMY PETYCJE, SKARGI I WNIOSKI W ROZUMIENIU KPA art. 221**

Warszawy (Dz. Ust. Nr 50 poz. 279 z 1945 r.), które nie zostały przeznaczone na cel wywłaszczenia - co narusza art. 64 ust 1 oraz z art. 64 ust 2 w związku z art. 32 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Art. 216 powyższej ustawy w zakresie, w jakim narusza zasady równego traktowania obywateli posiadających prawa do zwrotu wywłaszczonych nieruchomości na podstawie art. 136 i art. 137 w/wym. ustawy, stawiając te osoby w niekorzystnej sytuacji prawnej i stwarzając dysproporcję w egzekwowaniu przez nich przysługującego im prawa podmiotowego – narusza art. 4 ust 4 lit. e, oraz art. 6 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej z zakresie równego traktowania (Dz. U. Nr 254 poz. 1700 z 2010 r.).

UZASADNIENIE

1. Naruszenie konstytucyjnej zasady równości obywateli wobec prawa ustanowionej w art. 32 Konstytucji oraz naruszenie wdrożonych ustawowo przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania.

Ustawodawca w konstrukcji art. 216 ust 1 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. zastosował enumeratywne wyliczenie przepisów, do których mają zastosowanie regulacje art. 136 i art. 137 w/w ustawy, t.j. przepisy rozdziału 6 działu III-go dot. zwrotu wywłaszczonych nieruchomości zbędnych na cel wywłaszczenia.

W wyliczeniu tym pominął dekret z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy. Pominięcie to nie znajduje żadnego uzasadnienia ani w żadnych normach konstytucyjnych, ani w chronionych konstytucyjnie wartościach czy zasadach, które uzasadniałyby odmienne potraktowanie tej grupy osób, której odebrano własność na podstawie art. 1 dekretu z dn. 26.08.1945 r. t. zw. dekretu Bieruta i do dnia dzisiejszego nie przeznaczono wywłaszczonych nieruchomości na cel wywłaszczenia.

Wywłaszczone grunty znajdują się do dnia dzisiejszego w gestii Miasta st. Warszawy oraz Skarbu Państwa. Wypełniają w pełni dyspozycje art. 136 i art. 137 ustawy z dn. 21.08.1997 r. gdyż nie tylko nie przeznaczono je przez 10 lat na cel wywłaszczenia, lecz okres ten wyniósł ponad 60 lat. Ponadto nie zaszły w stosunku do nich nieodwracalne skutki prawne.

Dotychczas w Polsce nie było ani jednego przypadku, ażeby w jakakolwiek osoba uzyskała zwrot wywłaszczonego gruntu na podstawie art. 136 i art. 137 ustawy z dn. 21.08.1997 r. przejętego na odbudowę i rozbudowę Warszawy na podstawie art. 1 dekretu Bieruta, którego nie przeznaczono na cel wywłaszczenia i do chwili obecnej grunt ten pozostaje w gestii Gminy lub Skarbu Państwa.

Ponadto część gruntów na terenie Warszawy przejęto bezpodstawnie sprzecznie z dyspozycją art. 1 dekretu z dn. 26 października 1945 r.

- Rozwijając powyższe zagadnienie, podnosimy co następuje.

Art. 1 dekretu określił ściśle **tylko dwa cele dekretowe, tj. odbudowę i rozbudowę miasta**. Jest to określenie ściśle i wyczerpujące. Dekret nie zawiera i nie wymienia innych celów, którym miałyby służyć przejmowane grunty. Tak więc przejmowane grunty winny być **klasyfikowane** w oparciu tylko o te dwa cele, a nie o żadne inne.

Literalne brzmienie art. 1 dekretu jednoznacznie wskazuje, iż zawarta w nim norma prawna obejmuje jedynie przejęcie **„wszelkich gruntów” i „właściwego ich wykorzystania” na odbudowę i rozbudowę miasta**. Jest to dyspozycja ścisła, wyczerpująca i celowościowa. Nie może podlegać **wykładni rozszerzającej** ani jakiegokolwiek innej w tym wykładni czy interpretacji politycznej.

W związku z powyższym określenie **„wszelkie grunty”** nie jest równoznaczne z określeniem **„wszystkie grunty”** na terenie m.st. Warszawy. Na terenie miasta oprócz „wszelkich gruntów”, które nadawały się pod odbudowę i rozbudowę miasta znajdowało się szereg innych gruntów, które nie nadawały się ani pod odbudowę ani na rozbudowę, i których nie można było przystosować na te cele.

Przejęcie w wyniku zastosowania nieuprawnionej interpretacji rozszerzającej takich terenów jak: jeziora, groble, stawy, fosy, wąwozy, zabytkowe parki, żwirowiska, skwery, drogi, pagórki, zabytkowe ruiny wpisane do rejestru zabytków, a także zabytkowe budowle, fortyfikacje itp. - było przekroczeniem zakresu przedmiotowego art. 1 dekretu poprzez zastosowanie całkowicie sprzecznej z brzmieniem tego przepisu interpretacji rozszerzającej.

Nieuprawnionym także było przejęcie niezniszczonych domów mieszkalnych, willi, pałaców itp., które nie wymagały odbudowy i nie miały znaczenia dla rozbudowy miasta.

Przejęto całe niezniszczone enklawy miasta jak Saska Kępa, Grochów, Targówek, Stara Praga, Bielany itd.

Było to działanie wykraczające poza granice regulacji dekretowej i wynikało z pobudek czysto ideologiczno-politycznych zmierzających do pozbawienia osób fizycznych prywatnego mienia. Było bezprawiem, które obecnie nie sposób akceptować.

W gestii Gminy m. st. Warszawy oraz w gestii Skarbu Państwa znajdują się do chwili obecnej tereny, które nie były określone w dyspozycji art. 1 dekretu i nie nadawały się na cele określone w art. 1 dekretu. Przejęty teren musiał służyć wyłącznie odbudowie i rozbudowie. Nie jest możliwa inna interpretacja. Nieuprawnionym było np. przejmowanie chłopskich gospodarstw rolnych położonych na obrzeżach miasta, które egzystują do dnia dzisiejszego.

Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy wielokrotnie w wydawanych orzeczeniach ustosunkowywały się do interpretacji przepisów wyłączeniowych.. W formie reprezentacji przytaczam wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r. sygn. III CKN 393/97, w którym SN orzekł, iż utrwalone jest już w orzecznictwie stanowisko, **zgodnie z którym nie podlegają wykładni rozszerzającej przepisy pozbawiające prawa własności**. Sąd Najwyższy w orzeczeniu tym przywołuje także stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku dnia 8 maja 1992 r. sygn. III ARN 23/92, który wskazuje, **że brak jest podstawy prawnej, aby przepisy nacjonalizacyjne wyjaśniać w kierunku ograniczenia prawa własności w drodze wykładni rozszerzającej i to wbrew brzmieniu przepisu**.

Na podstawie dekretu Bieruta przejęto dwa cmentarze żydowskie w Warszawie.

- Cmentarz na Bródnie założony w roku 1780r., na którym do wybuchu II wojny światowej pochowanych było ok. 300.000 osób.. W latach 1950 władze miasta jako właściciel na podstawie dekretu Bieruta, wykorzystwały macewy nagrobne i inne elementy nagrobkowe do wyłożenia alejek i krawężników w warszawskim zoo. Dopiero w 2007r. roku zarząd zoo odbył spotkanie z przedstawicielami Gminy Wyznaniowej Żydowskiej w Warszawie w sprawie zwrotu tych macew nagrobnych.

- Cmentarz żydowski na Woli przy ul Okopowej, drugi co do wielkości w Polsce. W latach 1950 władze stolicy jako właściciel planowały przeprowadzenie przez sam środek cmentarza nowoprojektowaną ulicę. W projekcie było przewidziane usunięcie ok. 5.500 grobów.

- Przejęto na odbudowę miasta stosując interpretację rozszerzającą art. 1 dekretu 15 ha lustra wody - jezioro na terenie Warszawy, co wskazuje na daleko posunięte typowe bezprawie komunistyczne, które trwa do chwili obecnej.

- Przejęto 26 % gruntów w dzielnicach leżących na obrzeżach miasta (grunt rolny), na których ogrodnicy uprawiali t.zw. badylarstwo tj. uprawiali warzywa na potrzeby miasta. Na niektórych działkach do dnia dzisiejszego uprawiana jest produkcja rolna.

Tego typu nieruchomości przejęte na podstawie dekretu Bieruta nie zostały przeznaczone na cel przejęcia przez ostatnie 60 lat. Od 1974 roku odpadła podstawa prawna ich przejęcia. Od 1974 roku przejęte a nie przeznaczone nieruchomości na cel przejęcia nie posiadają podstawy prawnej do ich przejęcia przez Miasto czy Skarb Państwa. Użytkowane są bez podstawy prawnej.

W tym miejscu należy sprecyzować, że ustawowe przesłanki wyłączenia na podstawie dekretu Bieruta z dnia 26 października 1945 r. odpadły w 1974 roku.

Do kiedy zatem obowiązywały regulacje art. 1 dekretu z dn. 26.X.1945 r. Urząd Rady Ministrów Biuro Prawne wydając co roku - Skorowidz Obowiązujących Przepisów Prawnych ogłaszanych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim, po raz ostatni zamieściło ustawę z dnia 3 lipca 1947 roku o odbudowie m. st. Warszawy, jako obowiązujący akt prawny w 1974 roku.

Od tego czasu Urząd Rady Ministrów zajął stanowisko, że ustawa ta nie obowiązuje, uznając odbudowę Warszawy za zakończoną wraz z doprowadzeniem odbudowy Zamku Królewskiego do stanu surowego.

Podobnie za nieobowiązującą już ustawę z dnia 3 lipca 1947 r. o odbudowie m. st. Warszawy, uznał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3.08.2011 r. sygn. I OSK 1383/10.

Tak więc od 1974 r. przejęte grunty osób fizycznych w Warszawie, **które do 1974 roku nie zostały wykorzystane na cel przejęcia** i za które nie wypłacono żadnego odszkodowania, winne być zwracane osobom fizycznym gdyż odpadła podstawa prawna ich przejęcia.

Nie zwracanie tych gruntów po 1974 roku ma cechy przywłaszczenia tych nieruchomości przez Skarb Państwa a później przez Gminę, jako przywłaszczenie mienia bez żadnego tytułu prawnego.

Gmina m. st. Warszawy jak również Rząd R.P. odżegnują się od dokonywania takich zwrotów wychodząc z leninowskiej zasady: „Raz zdobytej władzy nie oddamy nigdy”.

Ten okres bezprawia znalazł odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który określił, iż na skutek uwarunkowań politycznych i powszechnego bezprawia, nastąpiło w Polsce zawieszenie wymiaru sprawiedliwości i nie można było dochodzić roszczeń od Skarbu

Państwa przed sądami polskimi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego okoliczności powyższe kwalifikowane są jako działanie siły wyższej w rozumieniu art. 121 pkt. 4 kodeksu cywilnego, powodującej także zawieszenie biegu przedawnienia.

- uchwała Sądu Najwyższego sygn. III CZP 76/96 z dn. 11 października 1996 roku

- wyrok Sądu Najwyższego z dn. 11 lutego 1997 r. sygn. II CKN 78/96

Niezrozumiałe jest więc, dlaczego Rząd nie może jednym aktem prawnym przywrócić prawo własności do tych nieruchomości w stosunku do których nie zaszły nieodwracalne skutki prawne, które znajdują się w takim samym stanie jak w chwili przejęcia i które nie zostały wykorzystane na cel przejęcia do dnia dzisiejszego.

Jednocześnie nie ma w obiegu prawnym wyraźnego przepisu prawa, który orzekałby o zwrocie tego typu nieruchomości na rzecz poprzednich właścicieli.

Konstrukcja art. 136 i art. 137 przedmiotowej ustawy daje dużą swobodę interpretacyjną, co aktualnie wykorzystują urzędnicy odmawiając zwrotu.

- Przepis prawa powinien być precyzyjny i jasny, powinien nakładać na obywatela zarówno obowiązki jak i uprawnienia, które obywatel mógłby wyegzekwować - wyrok TK z dn. 21 marca 2001 r. sygn. K 24/00.

- Przepis prawa musi zapewniać jednostce bezpieczeństwo prawne, stworzyć „pewność prawa” a także stworzyć podwaliny działania dla organów państwa wraz z konsekwencjami prawnymi wywołanymi tymi działaniami, których skutki przenoszone są na obywatela - wyrok TK z dn. 14 czerwca 2000 r., sygn. P3/00.

Istniejący w obiegu prawnym przepis art. 216 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. skutecznie blokuje stosowanie art. 136 i art. 137 tej ustawy.

Aktualny stan prawny istniejący w Polsce powoduje, że pewna grupa osób posiada uprawnienia do zwrotu wywłaszczonego mienia na podstawie art. 136 i art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami a obywatele wywłaszczeni na podstawie dekretu Bieruta takich uprawnień nie mają, gdyż uniemożliwia im nabycie takich uprawnień art. 216 przedmiotowej ustawy.

Ustawowa zasada zwrotu.

W powojennym ustawodawstwie pojawiła się w ustawie z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Art. 34 tej ustawy stanowił: „Nieruchomość wywłaszczona w trybie niniejszej ustawy

podlega zwrotowi na rzecz wywłaszczonego właściciela, jeżeli prezydium wojewódzkiej rady narodowej ustali, że nieruchomości nie została użyta i jest zbędna na cele, dla których orzeczono wywłaszczenie.”

- Ustawa z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości, w art. 69 rozszerzyła całkowicie zasady zwrotu nieruchomości wywłaszczonych, gdyż pominęła wskazanie, że zasadę zwrotu stosuje się tylko do nieruchomości wywłaszczonych „w trybie tej ustawy”

Oznaczało to odniesienie zasady zwrotu nieruchomości do wszystkich decyzji o wywłaszczeniu, niezależnie od tego na podstawie jakiej ustawy nastąpiło wywłaszczenie, a więc także do decyzji wydanych w okresie przedwojennym, na podstawie rozporządzenia Prezydenta RP z 24 września 1934 roku – Prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym.

(Patrz: Ustawa o gospodarce nieruchomościami - Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2009 r. strona 894).

- Ustawa z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami utrzymała powyższą zasadę zwrotu nieruchomości i odniosła ją do wszelkich przypadków wywłaszczenia nieruchomości na podstawie indywidualnych decyzji administracyjnych.

Rozstrzyga o tym art. 136 i art. 137 ustawy. Instytucję zwrotu wywłaszczonej nieruchomości na podstawie tych przepisów, stosuje się do wszystkich przypadków wydania indywidualnej decyzji o wywłaszczeniu, łącznie z wywłaszczeniem na podstawie rozporządzenia Prezydenta RP z 24.09.1934 r. Prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym.

Ponadto poza cechami zbędności nieruchomości na cel przejęcia wymienionymi w tych artykułach, obecnie oceny zbędności nieruchomości należy dokonywać, przez pryzmat odpadnięcia ustawowych przesłanek prawnych do jej wywłaszczenia.

Przytoczone powyżej regulacje ustawowe mają zastosowanie do wszelkich wywłaszczeń z wyjątkiem wywłaszczeń dokonanych na podstawie art. 1 dekretu z dn. 26 października 1945 r. t.zw. dekretu Bieruta.

Przy zapisach art. 32 ust 1 Konstytucji stanowiących, że wszyscy są równi wobec prawa oraz, że wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, skutki działania art. 216 przedmiotowej ustawy stanowią sprzeczność z tymi postanowieniami konstytucyjnymi a także naruszają regulacje art. 64 ust 1 i ust 2 Konstytucji, które stanowią o prawie każdej jednostki do własności, praw majątkowych i prawie dziedziczenia oraz, że wszystkie te prawa podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

2. Sprzeczność z Konstytucją obowiązującego obecnie art. 216 ust 1 ustawy z dn. 21.08.1997 r. orzeczona dotychczas przez Trybunał Konstytucyjny.

Art. 216 ust 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, reguluje stosowanie art. 136 i art. 137 tej ustawy tj. przepisów o zwrocie wywłaszczonych nieruchomości, które stały się zbędne na cel wywłaszczenia, gdyż pomimo upływu 7 lat nie rozpoczęto prac związanych z realizacją celu wywłaszczenia lub pomimo upływu 10 lat cel ten nie został zrealizowany.

Art. 216 ust 1 wybiórczo i sprzecznie z zasadą obiektywizmu klasyfikuje jednak, jakie nieruchomości można zwrócić na podstawie art. 136 i art. 137 a których nieruchomości przepisy te nie dotyczą.

Wymienia szereg dekretów wydanych w latach 1940-ch i ustaw z lat 1950 i określa, że jeżeli nieruchomość została przejęta na podstawie tych aktów i nie została wykorzystana na cel przejęcia, może podlegać zwrotowi na rzecz byłego właściciela.

Natomiast wybiórczo i tendencyjnie pomija dekret z dn. 26 października 1945 r. o gruntach warszawskich t. zw. dekret Bieruta.

Na podstawie tego dekretu przejęto szereg nieruchomości, które w ogóle nie powinny być przejęte na cele dekretowe - co wykazaliśmy wyżej, nie zostały przeznaczone na cel przejęcia gdyż nie można ich było wykorzystać na te cele, które leżą nie użytkowane od 60 lat, w stosunku do których nie zaszły nieodwracalne skutki prawne i które winny być w tej sytuacji zwrócone poprzednim właścicielom.

- Pierwszy raz Trybunał Konstytucyjny orzekał o niezgodności z Konstytucją art. 216 u.g.n. - wyrokiem z dnia 24. 10. 2001 r. sygn. SK 22/01 w którym orzekł, iż art. 216 w zakresie w jakim wyklucza odpowiednie stosowanie przepisów Rozdziału 6 Działu III tej ustawy, do nieruchomości przejętych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 5 i art. 13 ustawy z 25.06.1948 r o podziale nieruchomości na obszarach miast i niektórych osiedli jest niezgodny z art. 32 i 64 ust 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP.

Drugie orzeczenie Trybunał Konstytucyjny zawarł w wyroku z dnia 19 maja 2011 r. sygn. SK 9/08 w którym orzekł o niezgodności z Konstytucją **obowiązującego obecnie art. 216 ust 1** ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Trybunał orzekł, że art. 216 ust. 1 w zakresie jakim pomija art. 47 ust 1 ustawy z dn. 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, do których stosuje się przepisy rozdziału 6 działu III ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami - jest niezgodny z

art. 64 ust 1 oraz z art. 64 ust 2 w związku z art. 32 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Trybunał wskazał, „ że w przypadku braku możliwości zrealizowania celu przejęcia, nieruchomości powinny podlegać zwrotowi. Zasada równości w prawach nakazuje przy tym, by wszystkie stany faktyczne związane z pozbawieniem własności w zbliżonych przypadkach były traktowane w jednakowy sposób co do zwrotu.” **Koniec cytatu.**

W Warszawie szczególnie w dzielnicach peryferyjnych na obrzeżach miasta znajduje się cały szereg działek, które są w takim samym stanie jak w chwili przejęcia ich dekretem Bieruta. Działki te zgodnie z art. 1 dekretu miały być przeznaczone na odbudowę i rozbudowę miasta.

Cele dekretowe są już dawno nieaktualne, co orzekły sądy w wyrokach sądowych. Cele dekretowe utraciły swój byt prawny z końcem 1974 roku, co wykazaliśmy wyżej.

W formie reprezentacji wykazując patologiczne działania - jakie powstają przy nie rozwiązaniu problemów zwrotów gruntów w Warszawie, zamieszczamy streszczenie tylko jednej sprawy sądowej skierowanej przez Miasto Stołeczne Warszawa przeciwko Wiesławie Molenda, zam. ul. Dubieńska Nr 22, 04-331 W-wa.

W dniu 29 lipca 2005 r. Miasto Stołeczne Warszawa wnosi pozew do Sądu Okręgowego Warszawa Praga, Wydział II Cywilny - przeciwko pozwanej Wiesławie Molenda zam ul. Dubieńska 22, 04-331 Warszawa. **Sprawa otrzymuje sygn. II C 621/05.**

Pozew o wydanie nieruchomości - wnosi: nakazanie stronie pozwanej wydania stronie powodowej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Dubieńskiej 22 oznaczonej jako działka ew. nr 52 w obrębie 3-04-12 o **pow. 364 m kw.** Ponadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, zwolnienie powoda z opłaty sądowej.

Strona powodowa (Miasto Stołeczne Warszawa) swoje prawa własnościowe opiera na postanowieniach **art. 1 dekretu z dnia 26 października 1945** r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (t. zw. dekret Bieruta).

W dniu 30 maja 2006 r. Sąd Okręgowy Warszawa Praga wydaje wyrok w tej sprawie, w którym oddała powództwo Miasta Stołecznego Warszawy przeciwko Wiesławie Molenda o wydanie nieruchomości.

Streszczenie wyroku - Sąd ustalił, że sporna nieruchomość była własnością rodziców pozwanej, którzy nabyli działkę o pow. 364 m kw. w 1932 r. W 1934 r. wybudowali na niej dom mieszkalny składający się z

dwóch pokoi, kuchni i ganku. Pozwana ma 69 lat, mieszkała w nim od urodzenia do chwili obecnej jest emerytką. Nie ma innego lokalu i nie ma możliwości wyprowadzenia się. Jest poważnie chora oraz cierpi na nadciśnienie. Nieruchomość objęta została działaniem przepisów dekretu z dn. 26 października 1945 r.

Wystąpienie z roszczeniem windykacyjnym przez powoda jest działaniem sprzecznym ze społeczno gospodarczym przeznaczeniem przysługującego mu prawa własności gruntu i stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Dekret z 1945 r wywołał z mocy samego prawa skutek w postaci odebrania własności gruntów warszawskich i przyznania ich Gminie w celu odbudowy i rozbudowy stolicy

Uzasadnienie prawne oddalenia przez sąd powództwa Miasta Stołecznego Warszawy

Art. 1 dekretu stanowi dyrektywę wykładni celowościowej wszystkich jego przepisów. W powiązaniu z art. 140 k.c. uprawnieniem właściciela do korzystania z przedmiotu własności zgodnie ze społeczno-gospodarczym jej przeznaczeniem daje on miastu stołecznemu Warszawa, prawo do korzystania z gruntu w celu **odbudowy i rozbudowy stolicy**. Kontekst historyczny jednoznacznie wskazuje, że **cel dekretu był doraźny** a jego rozwiązania podyktowane wyłącznie potrzebami odbudowania zniszczonej stolicy.

W takim i tylko w takim celu odebrano własność. Tylko takie wykorzystanie prawa przez Miasto Stołeczne Warszawa jest zgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem własności. Próba użycia własności nabytej tą szczególną drogą do innych celów jest jaskrawym nadużyciem prawa a nie jego wykonywaniem i jako taka nie podlega prawnej ochronie na podstawie przepisu art. 5 k.c. w związku z art. 140 k.c. Powód w procesie nie wykazał, ani nawet nie wysunął twierdzenia, że jego roszczenie windykacyjne ma służyć wykonywaniu własności zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tj. w celu odbudowy i rozbudowy stolicy. - **Koniec wyroku.**

Opisana wyżej sprawa sądowa to jedna wielka kompromitacja zarówno władzy samorządowej jak i państwowej. Wystąpienie do sądu z powództwem o odebranie starej schorowanej kobiecie domu składającego się z **dwóch pokoi, kuchni i ganku** pobudowanego przez jej rodziców w 1934 r na działce **o pow. 364 m. kw.** i taką nieruchomością według ówczesnego Prezydenta Miasta St. Warszawy miasto miało powiększyć swe zasoby własnościowe, pomimo iż jest sprawą oczywistą, że działka ta nie została przeznaczona przez 60 lat ani na odbudowę ani na rozbudowę miasta a więc została przejęta bezprawnie - świadczy o kompletnym upadku moralnym osób podejmujących decyzję w tej sprawie.

Dopiero Sąd Okręgowy wykazał bezsens zgłaszania tych żądań. Sprawa ta wskazuje, że rozwiązanie spraw własnościowych w Warszawie przynajmniej w opisanym zakresie, nie pociąga żadnych wydatków z budżetu Państwa, co jest stałym pretekstem nie podejmowania w tej dziedzinie przez kolejne rządy żadnych posunięć prawnych.

Opisana wyżej sprawa sądowa wykazuje konieczność i potrzebę prawnego rozwiązania sprawy zwrotów gruntów warszawskich przejętych i nieprzeznaczonych na cel wywłaszczenia.

3.- Sprzeczność art. 216 w zakresie równego traktowania obywateli z zasadą wprowadzoną ustawą z dn. 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania.

Aktualny stan prawny istniejący w Polsce powoduje, że pewna grupa osób posiada uprawnienia do zwrotu wywłaszczonego mienia na podstawie art. 136 i art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a obywatele wywłaszczeni na podstawie art. 1 dekretu Bieruta takich uprawnień nie mają. Narusza to szereg przepisów Ustawy z dn. 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. Ust. Nr 254 poz. 1700 z 2010 r.). Aktualnie występuje w Polsce zasada nierównego traktowania w rozumieniu powyższej ustawy, pewnej grupy osób poszkodowanych dekretem Bieruta, w zakresie nabywania przez nich praw do zwrotu wywłaszczonych nieruchomości.

Wszystkie osoby pokrzywdzone dekretem Bieruta przy zastosowanych obecnie kryteriach stosowania prawa w Polsce, znajdują się w niekorzystnej dla nich sytuacji prawnej i w stosunku do nich występuje niekorzystna dysproporcja w egzekwowaniu przez nich przysługującego im prawa podmiotowego.

Nawiasem należy wspomnieć, że według art. 13 powyższej ustawy, każdy wobec którego zasada równego traktowania została naruszona, ma prawo do odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego co w tym przypadku rodzi roszczenie odszkodowawcze przewidziane w art. 361 KC obejmujące wyrównanie szkody - zwrot wartości nieruchomości.

Z uwagi na to, że art. 18 przedmiotowej ustawy powierza Rzecznikowi Praw Obywatelskich wykonywanie zadań dotyczących realizacji zasady równego traktowania obywatela przez państwo, z tych też względów wnosimy o rozważenie przez Panią Rzecznik wykorzystanie tego aspektu

sprawy w nawiązaniu do skutków stosowania art. 216 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r.

WNIOSEK KOŃCOWY

- W opisanej wyżej sytuacji prawnej zasadny jest niniejszy wniosek Zrzeszenia DEKRETOWIEC kierowany do Pani Profesor, o skierowanie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich do Trybunału Konstytucyjnego o wydanie orzeczenia o treści:

- **art. 216 ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami w zakresie, w jakim pomija art. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. Ust Nr 50 poz. 279 z 1945 r.) jako podstawę nabycia na rzecz Skarbu Państwa i Gminy m. st. Warszawy nieruchomości warszawskich, do których stosuje się odpowiednio przepisy art. 136 i art. 137 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. zawarte w rozdziale 6 działu III tej ustawy, jest niezgodny z art. 64 ust 1 oraz art. 64 ust 2 w związku z art. 32 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

Prosimy o podjęcie takiej inicjatywy.

Wiceprezes Zrzeszenia
DEKRETOWIEC

Ryszard Grzesiuła

Prezes Zrzeszenia
DEKRETOWIEC

Aleksander Grabiński

Zrzeszenie Osób Objętych
Dekretem Warszawskim
DEKRETOWIEC
Stowarzyszenie Zwyczajne